

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad
Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 01208-25/2018-ERU

V Jihlavě dne 16. ledna 2019

R o z h o d n u t í

O rozkladu pana ██████████, fyzické osoby podnikající, se sídlem ██████████, IČ: ██████████ (dále též „účastník řízení“), proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 01208-16/2018-ERU ze dne 16. května 2018 (sp. zn. OSR-01208/2018-ERU), kterým Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán podle § 18 odst. 1 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, uznal účastníka řízení vinným ze spáchání přestupku dle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 68 odst. 3 energetického zákona prováděl dne 1. května 2017 v obci Malečov u nemovitosti č. p. 4 zemní práce, v jejichž důsledku došlo k poškození středotlakého plynovodu IPE DN 63, za což mu byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč a náhrada nákladů správního řízení, Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“) jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu podle § 17b odst. 10 písm. b) energetického zákona rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozklad pana ██████████, fyzické osoby podnikající, se sídlem ██████████, IČ: ██████████, proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 01208-16/2018-ERU ze dne 16. května 2018 (sp. zn. OSR-01208/2018-ERU) se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Odůvodnění:

I. Průběh kontroly a správního řízení na prvním stupni

Energetický regulační úřad dne 13. října 2017 oznámil účastníkovi řízení zahájení kontroly podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, jejímž předmětem bylo dodržování povinností účastníka řízení podle § 68 energetického zákona.

Kontrolní závěry Energetického regulačního úřadu byly obsaženy v protokolu č. [REDAKCE] ze dne 13. prosince 2017. Energetický regulační úřad uvedl, že k poškození středotlakého plynovodu 1PE DN 63 došlo v obci Malečov dne 1. května 2017, podrobnosti jsou uvedeny v Protokolu o narušení ochranného a bezpečnostního pásma plynárenského zařízení z téhož dne vyhotoveného společností GasNet, s.r.o. Zemní práce byly prováděny účastníkem řízení na základě smlouvy o dílo z téhož dne, kterou uzavřel účastník řízení s [REDAKCE], když práce byly prováděny na základě stanoviska společnosti GridServices, s.r.o., ze dne 15. července 2016. Dne 27. března 2017 provedl provozovatel zařízení zastoupený společností GridServices, s.r.o., vytyčení zařízení v terénu, o čemž byl vyhotoven protokol. Z podkladů vyplývá, že účastník řízení prováděl výkopové práce za použití stavebního stroje, když uvedl, že se domníval, že zařízení je položeno hlouběji. Na základě poškození došlo k úniku plynu trvajícím 50 minut a k přerušení dodávky 108 zákazníkům kategorie maloobtěratel a domácnost.

Na základě kontrolních zjištění vydal Energetický regulační úřad příkaz č. j. 01208-4/2018-ERU ze dne 7. února 2018, kterým uložil účastníkovi řízení za spáchání přestupku podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona pokutu ve výši 65 000 Kč. Energetický regulační úřad uvedl, že bylo dostatečně prokázáno, že účastník řízení prováděl zemní práce v ochranném pásmu zařízení a jeho bezprostřední blízkosti, přesto je konal zemním strojem, při čemž došlo k poškození tohoto zařízení. Lze tedy jednoznačně konstatovat, že účastník řízení porušil § 68 odst. 3 energetického zákona.

Proti příkazu podal účastník řízení dne 13. února 2018 odpor, po jehož podání bylo ve správním řízení pokračováno. V rámci odporu uvedl, že nesouhlasí s tvrzením, že nevyňaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby zabránil porušení povinností svým zaměstnancem, který práce prováděl. Prováděl pravidelné kontroly a preventivní opatření. Dále konstatoval, že uložení správního trestu je v rozporu s principem subsidiarity trestní represe, jelikož nebylo možné, aby porušení povinnosti zabránil.

V rámci vyjádření ze dne 7. března 2018 dále účastník řízení zopakoval své námítky, že realizoval veškerá možná opatření, aby zabezpečil dodržení právních předpisů, když jeho zaměstnanec pan [REDAKCE] byl pravidelně proškolen.

II. Napadené rozhodnutí

Energetický regulační úřad rozhodnutím č. j. 01208-16/2018-ERU ze dne 16. května 2018 uznal účastníka řízení vinným ze spáchání přestupku podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona, za což mu uložil pokutu ve výši 50 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

Energetický regulační úřad uvedl, že k poškození plynárenského zařízení došlo v místě provádění zemních prací dne 1. května 2017, a to prostřednictvím bagru, dle účastníka řízení tak, že při přehrabávání cesty v domnění, že potrubí je o 40 cm níže (a nikoliv pouze 30 cm hluboko), zaměstnanec účastníka řízení potrubí lžící bagru propíchl. V tomto ohledu došlo k omylu, protože terén se do výše 70 cm měl teprve zavážet, což však bylo zaměstnanci sděleno. V důsledku poškození došlo k přerušení dodávky plynu 108 konečným zákazníkům a úniku 28 m³ plynu do ovzduší. Energetický regulační úřad konstatoval, že právní úprava odpovědnosti fyzických podnikajících osob za přestupky je založena na objektivní odpovědnosti bez ohledu na zavinění. Provozovatelem zařízení bylo dne 15. července 2016

vydáno stanovisko spolu s vymezením podmínek pro provádění zemních prací v ochranném pásmu, dne 27. března 2017 bylo provedeno vyznačení zařízení v terénu, když v Protokolu č. [REDAKCE] bylo uvedeno, že práce v blízkosti zařízení je nutno provádět ručně. Účastníkovi řízení tak byla poloha zařízení známa, přičemž dle Energetického regulačního úřadu nepostupoval s maximální opatrností, kterou mohl vynaložit. Energetický regulační úřad neshledal podmínky liberace účastníka řízení, neboť prováděl výkopové práce u zařízení, o kterém věděl, ale počínal si nedbale a v rozporu se stanovenými podmínkami, přičemž s ohledem na následky porušení právních předpisů nelze uvažovat o upuštění od uložení sankce.

III. Rozklad účastníka řízení

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 01208-16/2018-ERU ze dne 16. května 2018, které mu bylo doručeno téhož dne, podal účastník řízení dne 31. května 2018 blanketní rozklad, následně doplněný podáním ze dne 15. června 2018, v němž se domáhal vydání nového rozhodnutí, ve kterém bude vyslovena vina za přestupek bez uložení správního trestu.

Účastník řízení v rozkladu namítal, že vynaložil veškeré úsilí, které je možno požadovat, aby zabránil porušení povinnosti ze strany svého zaměstnance, který byl pravidelně proškolen a vlastnil strojní průkaz; účastník řízení dále prostudoval vytyčení plynárenského zařízení a zaměstnance upozornil na možnost poškození a způsob prací v ochranném pásmu. Energetický regulační úřad nepřihlédl k okolnosti, že účastník řízení okamžitě ohlásil přestupek a při jeho objasnění pomáhal. Vzhledem k těmto okolnostem mělo být upuštěno od správního potrestání, byť by vyslovil vinu za přestupek. Účastník řízení poukázal, že zákon o odpovědnosti za přestupky upřednostňuje náhradu způsobené škody před sankcí, přičemž lze důvodně očekávat, že již projednání věci postačí k nápravě pachatele. V daném případě nebylo uložení trestu v souladu s principem subsidiarity trestní represe.

Účastník řízení dále uvedl, že není možné, aby o vině a trestu rozhodoval úředník, který nemá právní vzdělání a nerespektoval ustanovení zákona a jeho oficiální výklad, jakož i nedodržel správní lhůty. Poukázal dále, že pokud je zákon založen na objektivní odpovědnosti, zmírňuje to právě možnost liberace.

IV. Řízení o rozkladu

Rozklad účastníka řízení byl podán včas a po svém doplnění splňoval předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu Rada po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, přezkoumává odvolací správní orgán napadené rozhodnutí v plném rozsahu.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí Rada konstatuje, že nepanuje pochybnost ohledně zjištění skutkového stavu věci, účastník řízení ostatně jeho nedostatečné zjištění ani nenamítá. Námitky účastníka řízení se vztahují v zásadě k otázce uložení správní sankce.

Podle § 112 odst. 1 věta druhá zákona o odpovědnosti za přestupky se odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.

Z hlediska právní úpravy přičitatelnosti jednání fyzické osobě podnikající jsou nicméně obě právní úpravy (před 1. červencem 2017 i po něm) založeny na stejných principech. Před 1. červencem 2017 bylo nutno problematiku přičitatelnosti řešit dle obecných právních předpisů. V § 430 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), je zakotveno jednání za podnikatele. Obecně platí, že pověřil-li podnikatel někoho při provozu obchodního závodu určitou činností, zastupuje tato osoba podnikatele ve všech jednáních, k nimž při této činnosti obvykle dochází. Jak k uvedenému ustanovení uvádí právní doktrína (viz Švestka, J. a kol. *Občanský zákoník. Komentář. Svazek I (§ 1 až § 645)*. nakl. Wolters Kluwer. Praha 2014.), „Pověření se nemusí týkat konkrétních právních jednání, která bude zástupce uskutečňovat, ale obecně jeho činnosti, jak to říká pregnantně všeobecný obchodní zákoník. Musí se jednat o záležitosti týkající se provozu obchodního závodu. Rozsah zmocnění je, jak řečeno, určen rámcem obvyklosti. Jestliže je někdo pověřen určitou činností a z jejího uskutečňování vyplývá potřeba uskutečňovat právní jednání, bude k těmto jednáním jménem podnikatele oprávněn“. Uvedený komentář dále uvádí, že u fyzických osob podnikajících je namísto (analogicky) aplikovat ustanovení o jednání právnických osob, zejména § 161 až § 167. V § 167 občanského zákoníku je zdůrazněno, že právnickou osobu zavazuje protiprávní čin, kterého se při plnění svých úkolů dopustil člen voleného orgánu, zaměstnanec nebo jiný její zástupce vůči třetí osobě. Z výše uvedeného plyne, že za fyzickou osobu podnikající mohou právně (i protiprávně) jednat i její zaměstnanci, a to v rozsahu obvyklém k jejich zařazení a funkci. Jednání těchto zástupců fyzickou osobu podnikající zavazuje. Jinými slovy je jí přičitatelné.

Za jednání fyzické osoby podnikající je tak třeba považovat i jednání jejího zaměstnance, pokud nejde o jednání v rozsahu, které se určitým způsobem vymyká jeho zařazení a funkci. To je třeba posuzovat v každém individuálním případě. V dané věci je zřejmé, že zaměstnanec účastníka řízení pan [REDAKCE] byl pověřen vykonáváním zemních prací, nejednalo se tedy o jednání mimo jeho zařazení.

Na výše uvedených principech je založena i současná úprava přestupků, kdy zákon o odpovědnosti za přestupky v § 22 odst. 1 uvádí, že podnikající fyzická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo při jejím podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a podnikající fyzická osoba svým jednáním porušila právní povinnost, která je uložena podnikající fyzické osobě nebo fyzické osobě. V odstavci 2 dále uvádí, že podnikající fyzická osoba je pachatelem též v případě, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti podnikající fyzické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné podnikající fyzické osobě, a která při podnikání osoby, ve vztahu ke které se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné podnikající fyzické osobě, nebo v přímé souvislosti s ním anebo ku prospěchu této podnikající fyzické osoby nebo v jejím zájmu porušila právní povinnost, která je uložena podnikající fyzické osobě nebo fyzické osobě.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 A 30/2002-98, „*Delikt ní odpovědnost právnických osob a fyzických osob oprávněných k podnikání – tzv. odpovědnost za správní delikt – je konstruována na principu objektivní odpovědnosti, tedy odpovědnosti za následek, nikoliv za zavinění. Řízení o uložení pokuty fyzické osobě vystupující jako podnikatel nebo provozovateli kvalifikovaných činností je odlišné od obecného postihu občanů za přestupky, neboť zvláštní zákony často nerozlišují, zda oprávněnou osobou je fyzická nebo právnická osoba, a při postihu kladou primárně důraz na charakter činnosti. Jednotlivým znakem těchto deliktů pak není znak subjektu – odpovědné osoby, ale charakter prováděných činností. Tato úprava odpovídá rovněž zásadě rovnosti subjektů – nese-li s sebou výkon uvedených činností ohrožení veřejných zájmů, musí tomu odpovídat i stejné podmínky pro trestání všech, kdo je vykonávají. K subjektivním předpokladům odpovědnosti za tento druh správního deliktu se zásadně neřadí zavinění. Důvodem pro výjimku z jinak platné zásady, že fyzické osoby odpovídají za trestná jednání na základě zavinění, je výše uvedená skutečnost, že pro tento druh deliktu je určujícím znakem charakter činnosti bez ohledu na povahu a postavení osoby; podmínky postihu proto nemohou být rozdílné“.*

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jednání, které provedl zaměstnanec fyzické osoby podnikající v rámci plnění svých pracovních povinností či úkolů, které spadaly do předmětu podnikání této osoby, je jednáním přímo fyzické osoby podnikající, takové jednání je této osobě přičitatelné. Naopak přičitatelné této osobě není jednání, kdy by šlo o tzv. excés zaměstnance, tj. kdy by zaměstnanec vybočil z rámce svých svěřených úkolů a svým jednáním, při němž došlo k porušení zákonné povinnosti, sledoval především vlastní zájmy. Rozhodujícím kritériem zde však není sama okolnost spáchání přestupku, ale posouzení, zda k němu došlo při plnění pracovních úkolů.

Nejvyšší soud České republiky v rozsudku č. j. 21 Cdo 1148/2002 judikoval, že „*plněním pracovních úkolů je výkon pracovních povinností vyplývajících z pracovního poměru, jiná činnost vykonávaná na příkaz zaměstnavatele a činnost, která je předmětem pracovní cesty (...)* V přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů jsou úkony potřebné k výkonu práce a úkony během práce obvyklé nebo nutné před počátkem práce nebo po jejím skončení.“. Citovat lze dále i § 2 odst. 2 zákoníku práce, podle něhož závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.

Z výše uvedených hledisek je patrné, že v daném případě bylo jednání zaměstnance pana [REDAKCE] přičitatelné účastníkovi řízení, neboť se nejednalo o excesivní jednání nesouvisející s výkonem závislé práce.

Pokud účastník řízení namítal nevyhodnocení své snahy o řešení poškození plynárenského zařízení, poukazuje Rada na to, že na str. 17 napadeného rozhodnutí prvostupňový správní orgán výslovně uvedl, že hodnotí jako polehčující okolnost bezprostřední snahu účastníka řízení o řešení poškození plynárenského zařízení. Tím je třeba rozumět skutečnost, že účastník řízení podnikl kroky k oznámení poškození plynárenského zařízení jeho provozovateli. Uvedené však nelze hodnotit tak, jak to účastník řízení činí, že se jednalo o „ohlášení přestupku“, neboť v daném případě bylo přestupkové řízení vedeno z moci úřední, a contrario pokud by účastník řízení poškození plynárenského zařízení neohlásil, vznikla by zjevně škoda mnohem většího rozsahu, přičemž se lze stěžít domnívat, že v takovém případě by řízení o přestupku nebylo vedeno.

U fyzické osoby podnikající jde navíc o odpovědnost objektivní, tedy odpovědnost za výsledek bez ohledu na zavinění. Objektivní odpovědnost však není v tomto případě absolutní, když § 91d odst. 1 ve spojení s odst. 5 energetického zákona, ve znění účinném do 30. června 2017, upravoval liberační důvod, podle něhož právnická osoba (resp. fyzická osoba podnikající) za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Stejně je dnes liberační důvod upraven i v § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky (na fyzické osoby podnikající aplikovatelný na základě § 23). Při posuzování možnosti liberace je však třeba vycházet ze tří základních východisek. Jednak je třeba zohlednit, že podmínky liberace jsou poměrně přísné a vycházejí z výjimečnosti tohoto institutu, jednak dikce příslušného ustanovení zdůrazňuje, že musí jít o podmínky objektivní povahy, tedy maximální úsilí, které bylo možno obecně požadovat, a dále je nutné zdůraznit, že břemeno důkazní zde leží na účastníkovi řízení, tj. je na něm, aby tvrdil a následně prokázal, že podmínky liberace byly naplněny.

Za liberační důvod by bylo možné považovat vynaložení řádné péče, čímž je nutno rozumět soubor opatření a činností, které mají preventivní účel a jsou dostatečné k zabránění porušování nebo neplnění právních povinností za běžných okolností. Fyzická osoba podnikající se odpovědnosti zprostit, jestliže prokáže realizaci všech možných opatření, která byla objektivně způsobilá provést. Zejména se jedná o zajištění dostatečné a pravidelné kontroly vůči svým zaměstnancům, různá preventivní opatření, ochrana majetku, úroveň řízení apod. V současné době zákon o odpovědnosti za přestupky v § 21 odst. 2 (ve spojení s § 23) výslovně uvádí, že se odpovědnosti nelze zprostit, pokud ze strany fyzické osoby podnikající nebyla vykonávána povinná nebo potřebná kontrola nad fyzickou osobou nebo nebyla učiněna nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení přestupku.

K tomu však Rada konstatuje, že účastník řízení chápe liberační důvody příliš restriktivně, resp. jeho argumentace se soustředí pouze na opatření učiněná ve vztahu k jeho zaměstnancům. Jak uvedl nicméně Nejvyšší správní v rozsudku č. j. 5 As 10/2015-27, *„v tomto směru je nutno dát za pravdu krajskému soudu i správním orgánům, že pravidelné provádění školení řidičů nelze hodnotit jako okolnost, která by stěžovatele zbavovala odpovědnosti za správní delikt spočívající v provozování přetíženého vozidla. Školení řidičů by mělo být, jak správně uvedl krajský soud, povinným minimem provozovatele“*. Soud dále konstatoval, že *„doložení splnění povinností tím, že byl řidič ze strany zaměstnavatele poučen a byl povinen dodržovat platné právní předpisy, nepostačuje ke zproštění odpovědnosti za správní delikt. Stěžovatel se nemůže zprostit své odpovědnosti odkazem na porušení povinností vlastními zaměstnanci, případně osobami, které při výkonu své činnosti používá. Účelem ustanovení obsahujícího liberační důvod je zabránění sankce ve zcela výjimečných případech, kdy by její uložení odporovalo jejímu smyslu. Připuštěním navrhovaných liberačních důvodů (zabezpečení povinného školení řidičů) by mohlo být liberační ustanovení aplikováno ve velkém množství případů, a ztratilo by tak povahu výjimky z obecného pravidla, což by znamenalo ohrožení veřejného zájmu.“*

Jinak řečeno, k liberaci dle závěrů judikatury nepostačuje odkázání se na to, že práci vykonávali řádně poučení a proškolení zaměstnanci. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 As 123/2014-33, k liberaci musí pachatel prokázat, že *„provedl technicky možná opatření způsobilá účinně zabránit porušování zákona“*, přičemž poučení a proškolení zaměstnanců takto způsobilým opatřením není (a zjevně nebylo), v daném případě by bylo

minimálně třeba nad výkonem práce těchto zaměstnanců vykonávat efektivní kontrolu. Účastník řízení neprokázal, že by v rámci organizace pracovní činnosti nařídil výkopové práce v blízkosti plynárenského zařízení provádět ručně. Jak naopak plyne z vyjádření účastníka řízení (v rámci kontrolního spisu pod č. j. 10077-3/2017-ERU a zopakovaného v rámci odporu), provádění výkopových prací v ochranném pásmu (zařízení, které bylo v terénu vytyčeno) bylo bráno jako standardní pracovní postup za účelem se co „nejvíce přiblížit plynovodu“, když k poškození zařízení došlo proto, že toto bylo položeno výš, než se bagrista domníval. Z uvedeného nevyplývá, že by účastník řízení či jeho zaměstnanec vůbec projevil snahu ručně odhalit skutečnou polohu a hloubku zařízení, namísto toho bylo rovnou přistoupeno k provádění výkopových prací strojně, a to na základě pouhého spolehnutí se na to, že zařízení poškozeno nebude. Z uvedených skutečností nelze dovozovat splnění podmínek liberace.

Pokud účastník řízení namítá princip subsidiarity trestní represe, ani zde se Rada s jeho námitkami neztotožňuje. Podle § 43 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky od uložení správního trestu lze upustit, jestliže vzhledem k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě. V daném případě se lze ztotožnit s vyhodnocením okolností a následků spáchání přestupku, jak ho provedl prvostupňový správní orgán, především s ohledem na to, že k poškození zařízení došlo v důsledku nerespektování podmínek obsažených ve stanovisku jeho provozovatele a spolehnutí se na to, že při bagrování k jeho poškození nedojde, z hlediska následku zde je zejména okolnost, že došlo k přerušení dodávky velkému množství odběratelů.

Nepřípadný je v tomto ohledu odkaz účastníka řízení na důvodovou zprávu k zákonu o odpovědnosti za přestupky, která jednak není pramenem práva, především však ani nehovoří o tom, kdy je nutno od uložení trestu upustit, ale formuluje podmínky, za nichž od trestu upustit lze. Náhrada způsobené škody je podmínkou upuštění od uložení trestu, nikoliv však skutečností, která by upuštění bez dalšího odůvodňovala. Aby bylo možno o upuštění uvažovat, je nad rámec toho třeba, aby takovému postupu odpovídaly právě okolnosti spáchání přestupku a jeho následky, které vyjadřují závažnost protiprávního jednání pachatele.

Rada dále konstatuje, že délka správního řízení, kterou účastník řízení taktéž namítá, nemá jakýkoliv vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ani nepředstavuje vadu předcházejícího správního řízení, která by tuto nezákonnost způsobovala.

Na okraj výše uvedeného Rada uvádí k námitkám účastníka řízení majících charakter invektiv na oprávněnou úřední osobu, že z hlediska přezkumu zákonnosti rozhodnutí jsou relevantní námitky týkající se zákonnosti postupu úředních osob, nikoliv domněnky účastníka řízení ohledně jejich vzdělání či právní erudice, které se ostatně projevují mj. v hodnocení zákonnosti jejich postupu.

V. Závěr

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí Rada dospěla k závěru, napadené rozhodnutí bylo založeno na spolehlivě zjištěném skutkovém stavu věci, přičemž neshledala důvodnými námitky účastníka řízení, kterými zpochybňoval toliko uložení správní sankce za protiprávní jednání, jehož existenci a charakter nepopíral. V daném případě je odpovědnost za přestupek

fyzické osoby podnikající založena na objektivním principu, přičemž účastníkovi řízení se přičítá jednání jeho zaměstnance. K liberaci účastníka řízení by bylo možno přistoupit tehdy, pokud by prokázal existenci objektivních okolností, které reálně nemohl ovlivnit, a které porušení právních předpisů způsobily. V rámci jeho činnosti spočívající v provádění prací v ochranném pásmu plynárenského zařízení bagrem však takové okolnosti shledat nelze. Z tohoto důvodu Rada o podaném rozkladu rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí není dle § 17b odst. 11 energetického zákona přípustný opravný prostředek.

Ing. Jan Pokorný, v. r.
pověřený člen Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

